

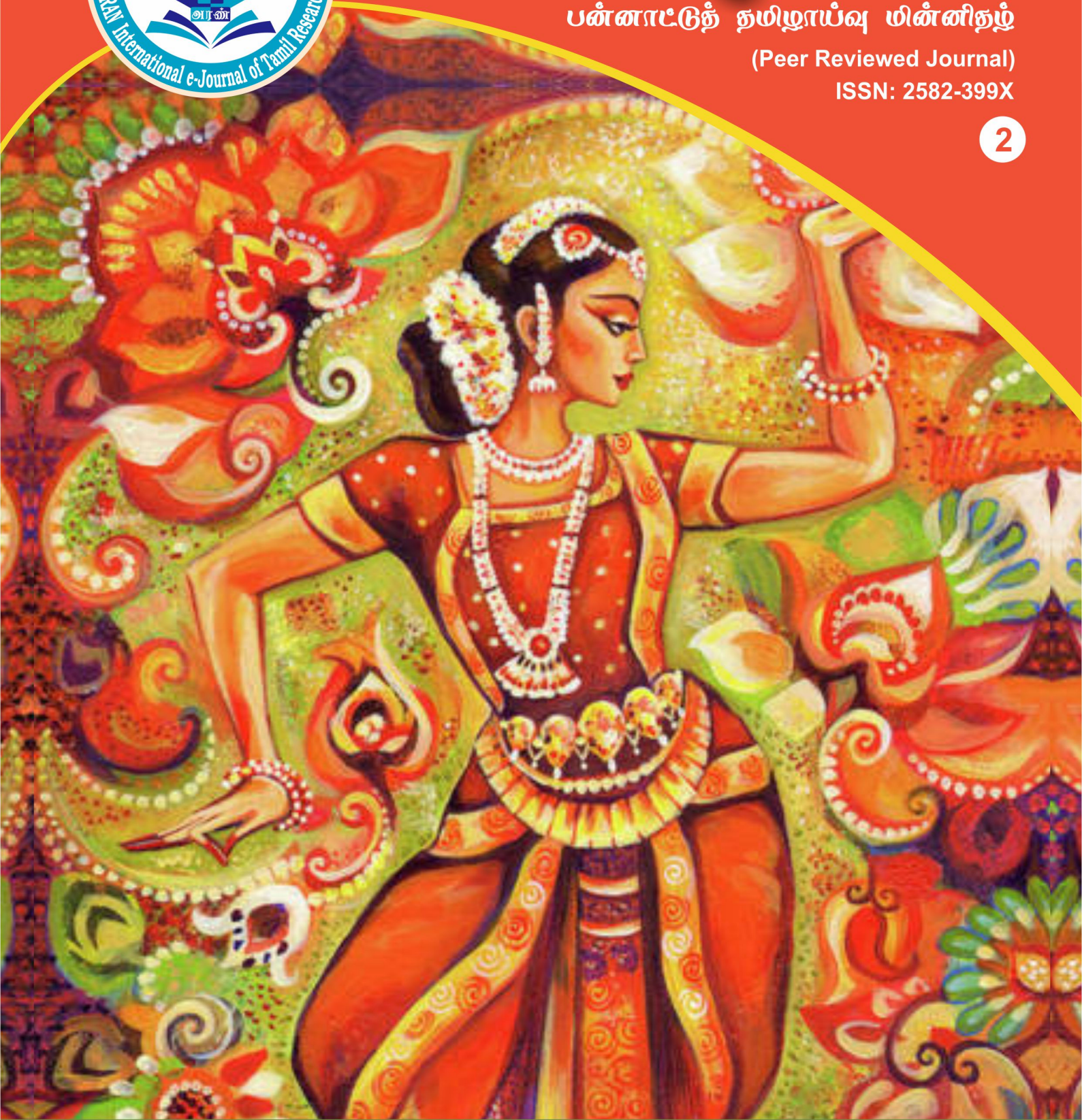
அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

(Peer Reviewed Journal)

ISSN: 2582-399X

2

காலாண்டு இதழ்
(ஜனவரி, ஏப்ரல், ஜூலை, அக்டோபர்)
ஆகிய மாதங்களில் வெளிவரும்

Vol:6 Issue :21 January 2024

கோடகை:6 வாயில்:21 ஜனவரி 2024

அரண்

Aran

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

International e Journal of Tamil Research

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் ஸ்டீபன்
முனைவர் ஓ முத்தையா
முனைவர் உமாதேவி
முனைவர் இராஜேந்திரன் முனியாண்டி
முனைவர் மணிமாறன் சுப்ரமணியம்
முனைவர் சில்லாழி எஸ்.கந்தசாமி
முனைவர் பொ. சுரேஷ்
முனைவர் ப.தனஞ்செயன்

கலாநிதி ஸ்ரீவரதராஜன் பிரசாந்தன்
முனைவர் ஸ்வர்ணவேல் ஈஸ்வரன்
பேரா. முனைவர் வீ.செல்வகுமார்
முதுமுனைவர் V.வெங்கட்ராமன்
முனைவர் போ.கந்தசாமி
முனைவர் P.பாண்டிக்குமார்
முனைவர் ந. குமாரி
முனைவர் தயாநிதி
முனைவர் சந்திரசேகர்

நிறுவனர்/பதிப்பாளர்/நிர்வாக ஆசிரியர்
இதழாக்கம்

திரு ப. ஜெயகிருஷ்ணன்

முதன்மை ஆசிரியர்

பேரா. முனைவர் பிரியாகிருஷ்ணன்

+917299587879

www.aranejournal.com

aranjournal@gmail.com

அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழில் வெளிவரும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் (Peer Review)பீர் ரிவியூ செய்யப்பட்டு பதிவு செய்யப்படுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நன்றி

அனைவருக்கும் வணக்கம்

நமது அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ் ஆறாவது ஆண்டில் (2024) அடி எடுத்து வைக்கின்றது. எங்களுடன் பயணித்த அனைத்து பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும், துறைசார் வல்லுநர்களுக்கும், ஆய்வு மாணவர்களுக்கும் எங்களது பணிவான நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். தொடர்ந்து உங்களது ஆதரவை எங்களுக்கு நல்குமாறு அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். நன்றியும் பேரன்பும்.

Hi everyone

Aran Internaitional e Journal of Tamil Research continuings way into sixth year(2024) . We area greatful to all the professors,academics and research students who travelled with us. We warmly request you to continue to support us . Thank you with Love.

அன்புடன்

முனைவர். பிரியாகிருஷ்ணன்

முதன்மை ஆசிரியர்

அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

www.aranejournal.com

aranjournal@gmail.com

PH: +917299587879

பாரதநாட்டிய வளர்ச்சியில் நட்டுவாங்கமும் நட்டுவனாரும்
கலாநிதி (திருமதி) துஷ்யந்தி யூலியன் ஜெயப்பிரகாஷ்

சுவாமி விபுலானந்தரின் நோக்கில் வடமொழியும் தமிழும்
திருமதி ஜெயவதனி .ஜலகோபன்

சி. சிவசேகரத்தின் புதுக்கவிதை விமர்சனங்கள் ஓர் ஆய்வு
கோ.குகன்

சமூகவியல் நோக்கில் நா. முத்துக்குமார் கவிதைகள்
ரா.ஸ்ரீபிரியா

யுகபாரதி கவிதைகளில் குடும்பம் மற்றும் சமூக உறவுகள்
தீ.மகேஸ்வரி

சமுதாயம் பிரதிபலிப்பும் கந்தர்வனின் படைப்பாளுமையும்
முனைவர். அ.புஷ்பா

குழலியல் நோக்கில் இலையுதிர் நிர்வாணங்கள்
க.ஜோதிலட்சுமி லோ.

இயந்திரம் நாவலில் ஆட்சி இயந்திரம்
முனைவர் ரெ.சுகிதா ராணி

மாயமான் - குடும்ப அறமும் தொழில் அறமின்மையும்
முனைவர் செ.சாந்தி

நாகம்மாள் புதினத்தில் புதினக்கூறுகள்
ச. அன்புத்தங்கம்

கவிஞர் தங்கம் மூர்த்தியின் கவிதைகளில் பெண்ணியச் சிக்கல்கள்
க.உஷாநந்தினி

**தேவியாரதி கட்டுரைகளில் மனித வாழ்க்கையின் இயங்குதளம்
த.சிந்துஜா**

**யாழ்ப்பாணம் மற்றும் முல்லைதீவுப் பிரதேசம் பாடசாலைகளில் கட்டளைமைப்
பருவ மாணவர்களிடையேயான வன்போக்கு நடத்தை பற்றிய ஒப்பீட்டு
உளவியல் ஆய்வு
பிரம்மியா சண்முகராஜா**

**மனித உளவியலில் தொலைக்காட்சி விளம்பரங்கள் ஏற்படுத்தும் சாதக
பாதக தன்மைகள்
திரு.விசுமாப்போடி சசிகரன்**

**உடலாடும் வகுப்பறை கருவிகள்
முனைவர் ச.சந்திரகலா**

**The Impact of Online Instruction on Academic Performance
U. Thulasivanthana**

**திருவண்ணாமலை அருணாச்சலேஸ்வரர் கோயில் கல்வெட்டுகளில்
தொழில் குடிகள்
ஜெ.விஜயகுமார்**

**கலையியல் நோக்கில் காங்காதரமூர்த்தியின் பாடிமக்கலை
பி.தனசீலன்**

**கலிங்க மாகோன் - மீளாய்வு
எஸ்.கே. சிவகணேசன்**

**TRANSFORMATION OF RURAL INDIA THROUGH RURAL
ENTREPRENEURSHIP**

Dr. N. UNNAMALAI SANGEETHA

தமிழ்

சுவாமி விபுலானந்தரின் நோக்கில் வடமொழியும் தமிழும்

Swami Vipulananda's viewpoint on Sanskrit and Tamil

திருமதி ஜெயவதனி. ஜலகோபன் (விரிவுரையாளர்)

மொழிக்கற்கைகள் அலகு

சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

Mrs. Jeyavathani Jalagoban (Lecturer)

Language Learning Zone

Swami Vipulananda Institute of Aesthetic Studies Eastern University, Sri Lanka

Abstract:

Tamil is an ancient and illustrious classical language in this world. Swami Vipulananda became famous by writing extensive research work such as books, translation books, poetry, sermons, discourses and articles in this language. He is also known as *Muthamil Vidhakar* and *Prabodha Chaitanya*. It cannot be said in one word that the reason for his popularity because of his proficiency in the mother tongue Tamil. Swami Vipulananda is a multi-lingual scholar. He is well versed in Sanskrit, English, Latin, Yavana, Bengali, Sinhala, Pali and Arabic languages. Such a multilingual personality, concern for the social and community and his commitment to national interests made him famous more in this universal. Although he was multilingual, each of his works makes it clear that he was deeply involved in the Sanskrit. Although he was an enthusiast of Tamil, he did not ignore Sanskrit either and carried out research work in both languages. This study is to look at what kind of stance Swami Vipulananda had towards Sanskrit and Tamil language, and how he has contributed to Sanskrit. This research intends to explore the issues exemplified in Swami Vipulananda's *YazhNool*, *Madangasulamani*, *VipulanandaAaivu*, *VipulanandaSelvam* and *VipulanandaVellam* using comparative, analytical and historical methods

Index Terms: Swami Vipulananda, Sanskrit, Tamil, Tamil and Sanskrit, Arya

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சுவாமி விபுலானந்தர் தொன்மையும், இலக்கியச் சிறப்பும் மிக்க தாய் மொழியான தமிழினை உயிர் மூச்சாய்க் கொண்டு இறவாப் பனுவல்கள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள், பேருரைகள், சொற்பொழிவுகள் தலைசிறந்த கட்டுரைகள் என பலவகையான ஆக்கங்களை இம் மொழியில் படைத்து, தமிழும், தமிழரும் உலக அரங்கில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் நிலைக்கு உயர்த்திய பெருந்தகைகளில் ஒருவர். முத்தமிழ் வித்தகர், பிரபோத சைதன்யர் எனப் பலவாற்றான புகழிற்குமுரியவர். இப் பெருமைகளிற்கு காரணம் அடிகளார் தாய் மொழியான தமிழ் மொழியில் கொண்டிருந்த புலமையே என ஒரு வார்த்தையில் கூறிவிட முடியாது. சுவாமி விபுலானந்தர் பன்மொழிப் புலமையாளர். வடமொழி, ஆங்கிலம், இலத்தீன், யவனம், வங்கம், சிங்களம், பாலி, அரபு ஆகிய மொழிகளில் சிறந்த மதிநுட்பம் கொண்டவர். இத்தகைய பல் மொழிகளில் கொண்டிருந்த ஆளுமையும், சமூக, சமுதாய, தேசிய நலன்களில் அவர் தொண்டிருந்த பற்றுறுதியுமே அவரை புகழின் உச்சியை அடையச் செய்தது எனலாம். அடிகளார் பன்மொழியில் புலமையுடையவராக இருந்த போதிலும், வடமொழியில் அளவுகடந்த ஈடுபாடு உடையவர் என்பதனை அவருடைய ஒவ்வொரு ஆக்கங்களும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவர் ஒரு தமிழின் தவப் புதல்வராக இருந்த போதிலும் வடமொழியினையும் புறக்கணிக்காது, இரண்டினையும் ஒருங்கே நோக்கி, அம் மொழிகளில் உள்ள மிக உயர்ந்த கருத்துக்களை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, ஆய்வுகளினை மேற்கொண்டு, முடிவுகளினை எடுக்கும் வாய்ப்பினை வாசகர்களிற்கு கொடுத்தவர். இத்தகைய பெருமைகளிற்குரியவரான சுவாமி விபுலானந்தர் வடமொழி, தமிழ்மொழி சார்ந்து எத்தகைய நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தார், வடமொழிக்கான அவரது பங்களிப்பு எவ்வாறு இருந்தது, என்பது பற்றி நோக்குவதே இவ் ஆய்வாகும். இவ் ஆய்வனை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காக அவரது நூல்களான யாழ்நூல், மதங்ககூளாமணி என்பனவும், சுவாமிகளின் கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள் தொகுக்கப்பட்ட நூல்களான விபுலானந்த ஆராய்வு, விபுலானந்த செல்வம், விபுலானந்த வெள்ளம் ஆகியவற்றில் உள்ள விடையங்கள் ஆராயப்பட்டு, ஒப்பீட்டு, பகுப்பாய்வு, வரலாற்று முறைகள் மூலம் முடிவுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

திறவுச் சொற்கள் : சுவாமி விபுலானந்தர், வடமொழி, தமிழ், ஆரியர்

அறிமுகம்

இலங்கைத் திருநாடு எனும் புண்ணிய பூமியில் ஞானிகள் பலர் காலம் காலமாக தோன்றி தாய் நாட்டின் சிறப்பிற்காகவும், தரணியின் சுபீட்சத்திற்காகவும் இலட்சிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து மகத்துவம் அடைந்துள்ளார்கள். இத்தகைய மஹான்களுள் ஒருவராக விளங்கும் சுவாமி விபுலானந்தர் கிழக்கிலங்கையின் காரைதீவு என்னும் ஊரில், பழங்குடி வேளாள மரபில் வந்த சாமித்தம்பி, கண்ணம்மையாருக்கு மகனாக 27.03.1892 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவருக்கு பெற்றோர் இட்ட நாமம் மயில்வாகணம். சுவாமிகள் தனது ஆரம்பக் கல்வியினை ஆசிரியர்களான குஞ்சுத்தம்பி, வசந்தராசப்பிள்ளை, வைத்தியலிங்க தேசிகர் ஆகியவர்களிடம் பயின்றார். வைத்தியலிங்க தேசிகர் தமிழ் மொழியில் மட்டுமன்றி வடமொழியிலும் நன்கு பாண்டித்தியம் உடையவர். இவர் தான் சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆரம்ப வடமொழிக் கல்வி ஆசிரியருமாவார். அடிகளார் பன்மொழிப் புலவர் மட்டுமன்றி, அம் மொழிகளில் உள்ள பழம் பெரும் நூல்களை ஆராய்ந்து சமயம், தத்துவம், விஞ்ஞானம், மானிடவியல் உள்ளிட்ட அனைத்து துறைகளிலும்

விற்பன்னராய் சிறந்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் முனைப்புடன் செயற்பட்டு பல இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படைத்தவர். சுவாமிகள் இயற்றிய நூல்களிலே யாழ் நூல், மதங்குகுளாமணி என்பன உலகம் போற்றிக் கொண்டிருக்கும் உத்தம நூல்களாகும். இந் நூல்கள் அடிகளாரினதும், அவரின் உயிர் மூச்சாம் தமிழின் பெருமையினை மட்டுமன்றி வடமொழியின் சிறப்பினையும், வடமொழியில் விபுலானந்தர் பெற்றிருந்த பாண்டித்தியத்தினையும் ஒரே சேர எடுத்தியம்பும் சிறந்த இலக்கியங்களுமாகும்.

வடமொழியும், வடமொழி மரபும்

ஆரியபாஷை, சம்ஸ்கிருதம் என பல பெயர்களில் அழைக்கப்படும் வடமொழி தேவ பாஷையாகவும், இந்துக்களினதும், வேதங்களினதும் பொது மொழியாகவும் விளங்குகின்றது. இந்நோ ஆரிய மொழிக்குடும்பத்திகைச் சேர்ந்த இம் மொழி, தொடக்கத்தில் ஒரு பிரதேசத்தின் மொழியாக இருந்து காலப்போக்கில் பாரத தேசம் உட்பட ஆசியா, ஆபிரிக்கா ஐரோப்பா எங்கும் பரவலாயிற்று. இப் பரம்பலுக்குக்கான பிரதான காரணம் இம் மொழியில் எழுந்துள்ள காலத்தால் அழியாத சிறந்த இலக்கிய ஆக்கங்களேயாகும். வேதங்கள், இதிலாசங்கள், புராணங்கள், தர்மசாஸ்த்திரங்கள், பிற்கால இலக்கிய ஆக்கங்கள் என எண்ணிலடங்கா இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளதுடன் இத்தகைய இலக்கிய ஆக்கங்கள் இந்தியப் பண்பாட்டினையும், பாரம்பரியத்தினையும், கலை, கலாச்சார, சமூக, சமயப் பின்னணியினையும் எடுத்தியம்பும் ஆதார இலக்கிய, இலக்கண நூல்களாகவும் விளங்குகின்றன. இத்தகு பெருமை தமிழ் மொழிக்கும் உண்டு. இதனாலே தான் இவ் இரு மொழிகளும் செம்மொழிகள் எனப்படுகின்றன.

சுவாமி விபுலானந்தர் ஆரியர் பற்றியும், ஆரிய மொழி பற்றியும் அதன் வருகையால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றியும் தனது நாகரிக வரலாறு எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். “ஆசிரேயர் என்றும் செமித்திய குலத்தவர்களின் நாட்டுக்கு மேற்கேயுள்ள தேசத்தில் ‘கித்தியர்’ என்னும் ஒரு சாதியார் இருந்தார்கள். இவர்கள் ஆரிய மொழியும், ஆரிய மதக் கொள்கையும் உடையவர்கள் என்பது சில ஐரோப்பிய பண்டிதர்களது துணிபு”¹ என கூறுகின்றார். மேலும்,

எகிப்து காலத்தில் மன்னர்களின் கொடுக்கல், வாங்கல் செய்த மொழிகளாக தமிழ் மொழியோடு வடமொழியும் இருந்திருக்கின்றது. பிலிஸ்தினியரை வென்ற தாவீதென்னும் அரசனின் புதல்வாரன சாலோமோன் என்னும் “அரசர் எகிப்து முதலிய பிற நாடுகளோடு வியாபாரத் தொடர்புகள் உடையவனாக இருந்ததார். தமிழ் நாட்டோடும் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்தார். நமது மொழிகள் சில எபிரேய பாஷையில் கலந்திருப்பது அதற்கு ஒரு சான்றாகும்.”² எனக் கூறி தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரண்டு மொழிகளில் இருந்தும் சில எடுத்துக்காட்டுக்களையும் முன்வைக்கின்றார்

¹ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 47

² செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 54

தமிழ்	வடமொழி	எபிரேய பாஷை
அகில்	-	அஹல்
தோகை	-	துகிம்
குரங்கு	கபி	கொவ்
யானை	இபம்	ஹபின்

உலக நாடுகள் எல்வற்றையும் விட இந்தியா தான் பல மொழிகளைக் கொண்டுள்ள நாடாக விளங்குகின்றது. 1961ம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்ட இந்திய மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பிர் 1652 மொழிகள் இந்தியாவில் பேசப்படுவதாக கணக்கிடப்பட்டது. இதில் 57.4 வீதமான மொழிகள் இந்தோ ஆரிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததாக உள்ளது எனும் தகவல் பதியப்பட்டது. சுவாமி விபுலானந்தர் கூட பல புராதன நகரங்களின் மொழிகளோடு தொடர்புடையதாக ஆரிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வடமொழி விளங்குகின்றது என கூறுகின்றார். “யவனபுரத்து மொழி வடமொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. இவற்றினாலும் பிற காரணங்களாலும் யவனபுரத்தார் ஆரிய வகுப்பினரென்பதாக ஆராய்ச்சி வல்ல பண்டிதர்கள் நிச்சயித்து சொல்கின்றார்கள்”³, “கிறிஸ்து தசாப்தத்திற்கு பதினையாயிரம் ஆண்டுகளிற்கு முற்பட்ட மங்கல் நிறந்தவராகிய ஒரு சாதியினர் ஐரோப்பாவில் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஸ்பானியா, மத்தியதரைக்கடலின் இரு புறத்திலும், எகிப்திலும், இந்தியா முழுவதிலும், சீனாவின் பசுபிக் சமுத்திரம் அமெரிக்காவின் பீரு, மெக்சிக்கோ ஆகிய இடங்களில் பரவியிருந்தனர். இவர்கள் சந்திரனையும், சர்ப்பங்களையும் வழிபடும் சமயத்தினை சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர். “குறைந்தபடி பத்தாயிரம் வருஷங்களிற்குத் தமது பாஷையை பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆரிய பாஷை வருதலும் இவருடைய மொழி அருகி மறைந்து போயிற்று”⁴ என்கின்றார்.

ஆரியர் பற்றியும், ஆரிய மொழி பற்றியும் சுவாமி விபுலானந்தர் முன்வைக்கும் இத்தகைய கருத்துக்களினூடாக பார்க்கும் பொழுது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து வடமொழி மிகுந்த செல்வாக்குடையதாக இருந்துவந்திருக்கின்றது எனும் கருத்து புலனாகின்றது.

இவ்வாறு இந்தியாவில் செழிப்புற்று வளர்ந்த வந்த சம்ஸ்கிருத மொழி விஜயனும், அவனது எழுநூறு தோழர்களும் இலங்கைக்கு வருகை தந்ததன் விளைவாக இலங்கையிலும் பரவலாயிற்று. இலங்கையில் இந்துக்கள் செறிந்து வாழ்ந்தமையினாலும், பாளி மொழி வடமொழியினை மூலமாகக் கொண்டிருந்தமையினாலும், இலங்கையின் அப்போதைய ஆட்சியாளர்கள் இம் மொழியினை வரவேற்று இந்தியாவுடனான வர்த்தக பரிமாற்றத்திற்குரிய மொழியாக கொண்டமையினாலும் இலங்கையிலும் வடமொழியின் தாக்கம் வெகுவாக உணரப்பட்டது. இதன் விளைவாக இலங்கையிலும் வடமொழியில் தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர்களும்

³ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 65

⁴ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 45

அவர்தம் இலக்கிய ஆக்கங்களும் தோற்றம் பெற்றன. காலப்போக்கில் அறிஞர்களின் தேர்ச்சிக்கு தாய் மொழியோடு வடமொழி அறிவும் அவசியம் என உணரப்பட்டது. இத்தகைய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த சரித்திர புருஷர்களுள் சுவாமி விபுலானந்தரும் ஒருவர். விபுலானந்தப் பெருந்தகை தமிழ், வடமொழி ஆகிய இவ் இரு மொழிகளின் பெருமைகளினையும் நன்குணர்ந்தவராய் இரு மொழிகளையும் ஒருங்கே போற்றி வந்துள்ளமையினை அவரின் இலக்கிய ஆக்கங்களினூடாகக் காணலாம்.

இலங்கையின் வடபால் அமைந்துள்ள யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மொழியோடு வடமொழியினையும் ஊக்கப்படுத்தி விரிவடையச் செய்யும் நோக்கில் ஆரிய திராவிட பாஷபிவிருத்திச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. இங்கு பண்டிதர் பட்டத்தினை பெறுபவர்கள் வடமொழியிலும் அவசியம் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். சுவாமி விபுலானந்தர் கூட இச் சங்கத்தின் உறுப்பினராய் இருந்து வடமொழிக் கல்வியின் அவசியத்தினை மாணவர்களிற்கு வலியுறுத்தியவர். “வைதிக சமயத்திற்குரிய ஆன்மீக நூல்களனைத்தும் வடமொழியில் இருப்பதனால் வடமொழிப் பயிற்சி சைவ மாணவர்களிற்கு இன்றியமையாதது”⁵ என வலியுறுத்தியவர்.

ஆசிய, ஆபிரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகள் எங்கும் தனது வளர்ச்சியினைப் பதிவுசெய்து கொண்டிருந்த வடமொழி ஏறத்தாழ கி.பி 7^{ம்} நூற்றாண்டளவில் இருந்து ஆரியம், திராவிடம் எனும் பிளவும் இரு மொழி பேசும் மக்களிடையிலும் இருந்து வந்துள்ளது. இதனை சுவாமி விபுலானந்தர் கூட மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித்துள்ளார். சுவாமி விபுலானந்தர் ஆரியம் நன்று, தமிழ் தீது, தமிழ் நன்று ஆரியம் தீது என உரைப்பவர்களது உரை அனைத்தும் மரபுநிலை திரிந்த வெற்றுரையென்பது தெளிவாகும் எனக்கூறுவதோடு “நிறை மொழி மாந்தராகிய அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியானாரும் வடமொழி நூல்களை யாத்த பெரியோர்கள் வழிமுறை வந்தவராவார் என்பதையும், அவரையொப்ப தவத்தினால் பெரியோரென்பதையும் யாவரும் மறுத்துரையார். ஆதலினால் மொழியினால் வேறுபாடெய்தினவெனினும் இருமொழிப் பெரு நூலும் பொருளினால் ஒன்றுபட்ட தன்மைவாய்ந்தவையேயாகும்” எனவும் “வடமொழி தமிழ்மொழி எனும் இருமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றையென்று எண்ணுக எனும் கூற்றினை நாம் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளாவிடினும், வடமொழியிலிருந்தெடுத்துத் தமிழான்றோராலே தமிழருவாக்கி வழங்கப்பட்ட சொற்களைப் பிறமொழிச் சொற்கள் என கடிந்தொதுக்குதல் மேற்கொள்ளாது அவை தம்மை ஆக்கத் தமிழ்மொழியாக தழுவிக் கொள்வதே முறையாகும். இமயம் முதல் குமரி வரைக்கும் பரந்து கிடக்கும் பரத கண்டமெனும் பெருநிலப் பரப்பின் அறிவுச் செல்வம் பிளவுபடாத ஒன்றேயாம் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. சாதி, சமய வேறுபாடின்றி இந்தி நாட்டு பேரறிஞர் கலைத்துறையிலே ஆழப்புகுந்து ஆராய்ந்து கண்ட சிறந்த முடிவுகளையெல்லாம் வடமொழியில் எழுதும் வழக்கம் தொண்டுதொட்டு இந்த நாட்டிலே இருந்து வருகின்றது.”⁷ என பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கூறி மக்களின் மனதில் ஒற்றுமை எண்ணத்தை தோற்றுவிக்க முயன்றவர் சுவாமிகள்.

⁵ கமலநாதன், நூற்றாண்டு மலர், 1992, ப.18

⁶ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த செல்வம், பக். 41-42

⁷ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த வெள்ளம், ப. 03

இந்திய மொழிகள் பற்றியும், அதன் தோற்றுவாய் பற்றியும் காலம் காலமாக முன்னுக்குப் பின் முரணான கருத்துக்கள் உருவாகின. ஆரம்பத்தில் வடமொழியே இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்கும் தோற்றுவாயாக இருந்தது எனும் கருத்து காணப்பட்டு வந்தது. 1786 ஆம் ஆண்டு சேர்.வில்லியம் ஜோன்ஸ் வடமொழி இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியோடு தொடர்புடையது எனும் கருத்தை நிலைநாட்ட பல எடுத்துக்காட்டுக்களை முன்வைத்தார். இதிலிருந்து ஆரியம், திராவிடம் எனும் பிளவு மேலும் மேலும் வலுப்பெறலாயிற்று. வடமொழி இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியோடு தொடர்புடையது எனும் கருத்தினை தமிழ் புலவர்களான பாரதியார், சுவாமி விபுலானந்தர் உட்பட பலரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை எனினும் சுவாமி விபுலானந்தர் தமிழ் மொழி மிகவும் தொன்மையான மொழியாக இருப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் இருப்பதாக கருதுகின்றார் என்பதனையும் மறுக்கவும் முடியாது.

தமிழ், வடமொழி ஆக்கங்கள்

தமிழ் மொழிக்கும், தமிழர் பண்பாட்டிற்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் என தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்து அமரத்துவமடைந்த மஹான் சுவாமி விபுலானந்தர் தமிழ் மொழி போல் ஏனைய மொழிகளையும் மதித்து சிறப்பித்து வந்தவர். தான் வாழ்ந்த காலத்தில் தான் கண்ட, தான் சுவைத்த, சுயமாக சிந்தித்தவற்றின் முடிவுகள் அனைத்தையும் எழுத்தோவியமாக்கி யாழ் நூல், மதங்ககுளாமணி, கணேசதோத்திர பஞ்சமும் குமர வேளவ மணிமாலையும், நடராயர் வடிவம் ஆகியற்றை தமிழ் நூல்களாகவும், விவேகானந்த ஞானதீபம் சம்பாஷணைகள், கருமயோகம், ஞானயோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை, விவேகானந்தரின் அமெரிக்க பிரசங்கம் ஆகியற்றை மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகவும், ஏனைய நூற்றுக்கணக்கான ஆக்கங்களை இலக்கிய, இசை, சமயம், மொழியியல், மறுமலர்ச்சி, சம்பந்தமான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சொற்பொழிவுகள், அணிந்துரைகள் என பல்வேறு வழிகளிலும் மக்களின் சிந்தையை அடையச் செய்தார். தமிழ்நூல், மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஆகியவை தவிர்ந்த ஏனைய ஆக்கங்களை மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த அருள் செல்வநாயகம் என்பவர் விபுலானந்த ஆராய்வு, விபுலானந்த தேன், விபுலானந்த செல்வம், விபுலானந்த வெள்ளம், விபுலானந்த கவிமலர், விபுலானந்த சொல்வளம், விபுலானந்த கவிதைகள், விபுலானந்த அமுதம், விபுலானந்த அடிகள் எனும் நூல்களாக ஆக்கி வெளியிட்டார். சுவாமி விபுலானந்தரின் இத்தகைய ஆய்வுகளின் பெரும் பகுதி தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் உள்ள பழம் பெரும் நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள் என்பனவற்றில் உள்ள விடையங்கள் பற்றிய ஆய்வின் முடிவுகளாக உள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் உள்ள விடையங்களை நுணுக ஆராய்து ஆய்வுகள் நடாத்தியது போன்று, வடமொழி இலக்கியங்கள் சார்ந்தும் பல ஆய்வுகள் நடாத்தி தான் கண்ட முடிவுகளை தனது ஆக்கங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுமுள்ளார். அத்தகைய முடிவுகளில் சில இவ் ஆய்வின் கீழ் வரும் தலைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

யாழ் நூல்

சுவாமி விபுலானந்தர் இயற்றிய நூல்களில் யாழ்நூல், மதங்ககுளாமணி ஆகிய இரு நூல்களும் தமிழர் வரலாற்றில் பெரும் திருப்புமுனையாக இருந்ததோடு அடிகளாரின் புகழினை உச்சமடையச்செய்த நூலாகவும் விளங்குகின்றது. பழந்தமிழ்சை வரலாறு பற்றி கூறும் இந் நூல் பாயிரவியல், யாமூறுப்பியல், இசைநரம்பியல், பாலைத்திரிபியல், பண்ணியல், தேவாரவியர்,

ஒழியியல் என்னும் பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டு யாழ்களின் அமைப்பு, பழந்தமிழ்ப் பண்களின் விரிவு, இராகம், தாளம், சுருதி, இசைக்கருவிகளின் இலக்கணங்கள், அலங்காரம், தமிழ், வடமொழி இசை நூல்கள் - இவ் விரு மொழி இசைகளுக்குமான ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் உள்ளிட்ட பல விடையங்கள் பற்றி விதந்தோதுகின்றது. தமிழ்மொழி நூலான சிலப்பதிகாரம், வடமொழி நூலான சங்கீத இரத்தினாகரம் மற்றும் தமிழ், வடமொழி ஆகியவற்றின் இடைக்கால இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுக்கள் என்பனவற்றில் இருந்து தகவல்கள் திரட்டப்பட்டு அடிகளாரால் இந் நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பயனாக பல ஆயிரம் ஆண்டுகளிற்கு முன்னர் தமிழகத்தில் இருந்து மறைந்து போன யாழினை மீளுருவாக்கம் செய்ததோடு, தாய் நாட்டிற்கு பெருமையும் சேர்த்திருக்கின்றார் சுவாமி விபுலானந்தர்.

பண்ணியலில் தமிழிசைக்கான இராகம், பண்கள் என்பனவற்றை சங்கீதரத்தினாகரத்தோடு தொடர்புபடுத்தி அடிகளார் ஆராய்கின்றார். இவ் ஆராட்சியில் தமிழிசையில் வடமொழியிலும் ஒரே இயல்பினையுடைய பண்கள் காணப்படுவதாகவும், அவை இரு மொழிகளிலும் வெவ்வேறு பெயர்களைத் தாங்கி நிற்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக வேசரஷாடவத்திற்குப் பாஷாங்க ரசமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுகின்ற ராகம் வடமொழியில் நாட்யா(நாட்டியபாஷா) என்றும், தமிழ் மொழியில் நைவளம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது என சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும் தேவாரவியலில் “சாரங்கதேவர் இயற்றிய சங்கீதரத்தினாகரம் எனும் நூல் தேவாரத்தில் பொதிந்த தெய்வ இசையினைப் பெருகக் குறிப்பிடுகின்றது”⁸ என்று கூறி பலவிதமான எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டுகின்றார். தேவாரத்திற்கும், திருவாய்மொழிக்கும் பொதுவாகவுள்ள பண்கள் பற்றி சுவாமி விபுலானந்தர் மிகவும் விரிவாக குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இப் பண்கள் பற்றி குறிப்பிடுகையில் “திறங்களின் பெயர்களுட் சில வடமொழிச் சொற்கள் காணப்படுதலின் வடநாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பே இசைத்துறையிலும் சாதிவேற்றுமை எய்தியதென்றெண்ணவேண்டியிருக்கின்றது”⁹ என்கின்றார். ஆக சுவாமி விபுலானந்தரின் இக் கூற்றிலிருந்து எந்தவெரு மொழியும் அதன் தனித் தன்மையினை இழக்கும் போது அங்கே இரு மொழிபேசுபவர்களிடமும் வேற்றுமை ஏற்பட்டு அது பிளவுக்குக் காரணமாகின்றது எனும் கருத்தும் இழையோடியிப்பதனைக் காணலாம்.

சுவாமி விபுலானந்தர் யாழ் நூலில் குடுமியாமலைக் கல்வெட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது இக் கல்வெட்டில் தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரு மொழிகளாலான இசைக் குறிப்புக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன என்கின்றார். கி.மு 2^{ம்}, 3^{ம்} நூற்றாண்டுகளில் வழங்கிய அசோகனது பிராமிய லிபியல் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டும், இங்குள்ள கோயிற் கல்வெட்டில் தேவநாகரிய லிபியில் எழுதப்பட்ட இசைநூல் வெட்டும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. மேலும் கல்வெட்டு கூறும் ராகங்களையும், அதன் ஆழுத்தினையும் சாரங்கதேவரின் சங்கீதரத்தினாகர இசை இலக்கணங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து தமிழிசையின் பழமை, தமிழிசையில் கலந்த வடமொழி இசைச் சொற்கள் உள்ளிட்ட பல விடையங்கள் பற்றியும் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். நாரத சங்கீத மகரந்தத்தில் கண்ட மதுமாதவி என்னும் சுத்த ஓளாத ராகம் செம்பாலையில் பிறப்பதென

⁸ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 103

⁹ சுவாமி விபுலானந்தர், 1963, யாழ்நூல், ப.152

அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகின்றார் என சுவாமிகள் தேவாரவியலில் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். தமிழ் பண்கள் வடமொழியில் இராகங்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன என இந் நூலின் பல இடங்களிலும் சுட்டிக்காட்ட முற்படுகின்றார் சுவாமிகள்.

மதங்ககூளாமணி

சுவாமி விபுலானந்தர் பிற மொழிகளில் உள்ள இலக்கிய நயங்களையும், சிறந்த நல்ல விடையங்களையும் தமிழ் மொழிக்கு கொண்டுவந்து சேர்க்க வேண்டும் என்னும் சிந்தையுடையவராய் இருந்ததோடு அம் முயற்சியில் முனைப்புடனும் செயற்பட்டவர். இதன் விளைவாக ஆங்கில அறிஞரான சேக்ஷ்பியரின் நாடகங்களையும், வடமொழி அறிஞரான தனஞ்சயரின் தசரூபகத்தினையும் மூலக்கருவாகக் கொண்டு தமிழ் மொழி நூலான சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள நாடகநூன் முடிவுகளை ஓரளவு விளக்கிக் காட்டுவதற்கு ஏற்றதாக மதங்ககூளாமணி எனும் நூலினை யாத்தார். நாடகத் தமிழில் கற்பனைக்கெட்டாத ஆய்வுகளை இந் நூலில் அடிகளார் செய்துள்ளார்.

உறுப்பியல், எடுத்துக்காட்டியல், ஒழியியல் ஆகிய மூன்று பிரியுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள இந் நூலில் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள நாடகத்தமிழ் விடையங்கள் பற்றி 1^ஆ இயலிலும், செகசிற்பியாரின் நாடக நுட்பங்கள் பற்றிய விடையங்களை 2^ஆ இயலிலும், தனஞ்சயரின் தசரூபகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள முக்கியமான நாடக இலக்கணங்கள் பற்றிய செய்திகளை 3^ஆ இயலிலும் கூறியிருக்கின்றார்.

சேக்ஷ்பியர் மீதும், அவரது நாடகங்கள் மீதும் வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத அளவு மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்த சுவாமி விபுலானந்தர், ஆங்கில நாடக ஆசிரியரான சேக்ஷ்பியரை தமிழ் மீது கொண்ட பற்றுறுதியினால் செகசிற்பியார் என அடிகளார் இந் நூலில் அழைக்கின்றார்.

தசரூபகம் நாட்டியசாஸ்திரத்தை மூலமாகக் கொண்டு அந் நாடக இலக்கண நூலில் கூறப்பட்டிருந்த அரிய தகவல்களைத் தொகுத்து எழுதப்பட்டதே தசரூபகம் என சுவாமி விபுலானந்தர் ஒழியியல் பற்றிய அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். மேலும் இவ் அதிகாரத்தில் தசரூபக வரலாறு, நாட்டியத்தின் வரைவிலக்கணம், பத்துவகை நாடக விளக்கம், நாடகத்தின் முதன்மைப் பிரிவுகள், ஐந்துவகைச் சந்தி, நாடக இலக்கணம், சுவைகள், உள்ளிட்ட பல விடையங்கள் சுவாமி விபுலானந்தரால் கூறப்பட்டுள்ளதோடு, சில முக்கியமான வடமொழிச் சுலோகங்களை கிரந்தலிபி வடிவில் தந்து, தமிழ் நாடக இலக்கண அமைதிகூறும் நூலாக இந் நூலை சுவாமி விபுலானந்தர் ஆக்கியுள்ளார்.

தமிழ்மொழியில் வடமொழிப் பண்புகள்

சுவாமி விபுலானந்தர் வடமொழி, தமிழ்மொழி ஆகிய இரு மொழிகளையும் நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாக கருதி ஆராட்சியில் ஈடுபட்டவர். அறிவியல் சார்ந்த வரலாற்றுநீதியான சிந்தனைகளையும், பழமையும் புதுமையும் கலந்த பன்முகப்பட்ட நோக்கும் அடிகளாரை இவ் இரு மொழிநீதியாகவும் பயணிக்கத்தூண்டியது. வடமொழியின் மிகவும் தொண்மையான பிரதான இலக்கியங்களாக வேதங்களும், இதிஹாசங்களும் விளங்குவது போன்று தமிழ்மொழியின் மிகவும் தொண்மையான பிரதான இலக்கியங்களாக தொல்காப்பியம் விளங்குகின்றது. இவ் இரு

மொழி இலக்கியங்களினதும் காலம் பற்றி பல்வேறு கருத்துமுரண்பாடுகள் காணப்படுகின்ற போதிலும் வேதங்கள் எழுதாமறையாக இருந்து பின்னர் எழுதப்பட்ட காலம் பொ.ஊ.மு 1500 - பொ.ஊ.மு 500 எனவும், தொல்காப்பியர் காலம் பொ.ஊ.மு 500 எனவும் பொதுவாக கொள்ளப்படுகின்றது. ஆரம்பத்தில் வடமொழி சம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், என இரு நிலைகளை உடையினையுடையதாக விளங்கியது. கற்றறிந்த அறிஞர்கள் பேசிய மொழிகள் முதல் பிரிவுலும், சாதாரண பொதுமக்கள் பேசிய மொழிகள் இரண்டாவது பிரிவிலும் அடங்கும். பாணினி முதல் பிரிவினர் பேசிய மொழிக்கே இலக்கணம் வகுத்தார். இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய வேதங்களோடு அமைப்பு வேறுபடும் வகையில் பாணினி அஷ்டத்யாயி என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றியுள்ளார். இவரே சம்ஸ்கிருத மொழியின் தந்தை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றார். பாணினியின் காலம் பொ.ஊ.மு 520 - பொ.ஊ.மு 460 ற்கும் இடைப்பட்டதாக இருக்கலாம் என்பது பெரும்பாலான அறிஞர்களது கருத்து.

வடமொழி தேவநாகரிக வடிவம், கிரந்த வடிவம் என்னும் இரு வகையான வரி வடிவங்களையுடையது. தேவநாகரி வடிவம் பிராமிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. தேவநாகரி என்னும் சம்ஸ்கிருதச் சொல் தேவ - கடவுள், நாகரி - நகரம் எனவும் பொருள்கொண்டு கடவுளின் நகரத்திற்குரித்தான எழுத்து(தேவபாஷை) எனக் பொருள்கொள்ளப்படுகின்றது. கி.பி 1200 முதல் இவ் வடிவம் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றது. கிரந்த வடிவமும் பிராமிக் குடும்பத்தினைச் சேர்ந்தது. ஆரம்பத்தில் தென்னிந்தியாவில்(கி.பி 6^{ம்} நூற்றாண்டு) வடமொழியினை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட இவ்வடிவம் காலப்போக்கில் உலகெங்கும் பரம்பலடையலாயிற்று. சுவாமி விபுலானந்தர் வடமொழிக்கான வரிவடிவம் பற்றி கூறுகையில் வடமொழியாளர்கள் தமது மொழிக்கான வரிவடிவத்தினை தமிழ் மொழியாளர்களிடம் இருந்து பயின்றிருக்கின்றார்கள் என்பது றைஸ்டேவிட்ஸ் முதலிய ஆங்கில பண்டிதர்களுடைய கருத்தாக உள்ளது என்கின்றார். மேலும் “தேவநாகரலிபி பூர்வத்தில் எழுதப்பட்ட உருவத்தில் மேலிழுக்கப்பட்ட கோடின்றி இருந்ததெனவும் அவ்வுருவத்தில் அதற்கும் தென்னாட்டில் வழங்குகின்ற கிரந்தலிபிக்கும் ஒற்றுமை இருந்ததெனவும், அறிஞர் கூறுவர். கிரந்தலிபி பழந்தமிழ் எழுத்தைப் பின்பற்றி எழுந்தது”¹⁰. வடமொழித் தேவநாகர லிபியில் க, ச, ட, ப, ல, ம, ந, ர என நின்ற எட்டு

மெய்களைக் குறிக்கின்ற வரிவடிவ எழுத்துக்களை மேல்க்கோரும், கிழ்க்கோடும் தவிர்த்து எழுதுங்காற் பெறப்படும் உருவம் பழந்தமிழ் எழுத்தை நிகர்த்தது”⁵ எனவும் கூறுகின்றார்.

¹⁰ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 67

பழம்பெரும் வடமொழி நூல்களும் தமிழ் நூல்களும்

வேதங்கள்

இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வணம் எனும் நால்வகை வேதங்களுள்ளும் உலகியல் அறிவு, லௌகீக அறிவு, உள்ளிட்ட அனைத்து அறிவுசார் விடையங்களும் பொதிந்து காணப்படுகின்றன. “வடமொழி முதல் நூலில் உலகின் பரந்துபட்ட நூன்முடிபுகள் அனைத்தும் உள்ளன, அவ்வாறிருக்கையில் ஏன் வழிநூல் என்பதனை இகழ்ந்துரைப்பார்களுக்கு”¹² சுவாமிகள் அம் மாபெரும் நூலிலே கூறப்பட்ட பொருளினை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாதிருப்பவர்களுக்காகவே அத்தகைய வழிநூல்கள் முதல் நூல் பொருளினை விரித்து விளக்குபவையாக அமைந்துள்ளன என விடைபகருவதோடு “இந் நூலிற்கு இணையான ஒத்த பொருளினைத் தரும் நூல்களாக தமிழில் இரு நூல்கள் இருக்கின்றன. ஆலின் கீழிருந்து இறைவன் நால்வர் முனிவருக்குப் பொருள் நான்கினையும் தமிழ் மொழியில் உரைத்தனன். அவ்வரையே மறைமொழி, அதனை இந் நூலில் இழந்தனம் என இரங்குவார் அவ் இறைவன் தானேயருளிய அருமறை மொழியாகிய அன்பினைத்தினையையும், அவனது அருள் பெற்ற முற்றுணர்வினராகிய பொருளிளக்கணத்தினையும், உற்றுநோக்குவாராயின் துன்புறல் ஒழிவர். காய்தல், உலர்த்தல் அகற்றி ஆராய்வார்க்கு வடநூல் மறை மொழியும், தமிழ் நூலில் முழுத்தன்மை படைத்த நூல்களிடண்டும் ஒத்தகருத்தினவாயிருத்தல் நன்கு புலப்படும்”¹³ என அடிகளார் திப்ப நுட்பமாக கூறுகின்றார்.

ஐந்திரவியாகரணம்

ஐந்திரவியாகரணம் தமிழ்மொழி நூலா? வடமொழி நூலா? எத்தனையாம் நூற்றாண்டிற்குரியது? பாணினி வியாகரணமாக இருக்குமா? எனும் சந்தேகங்கள் காலம் காலமாக அறிஞர்களிடையே பேசுபொருளாக இருந்து வருகின்றது. இந் நூல் இந்திரனால் இயற்றப்பட்ட நூல் என்ற பொதுவான கருத்தொன்று இரு மொழியியலாளர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. ஐந்திரவியாகரணத்தை அனுமன் சூரியனிடம் இருந்து கேட்டறிந்தான் எனும் செய்தியொன்று இராமாயணத்தில் வருகின்றது. ஐந்திரம் நிறைந்த நூலாக தொல்காப்பியம் விளங்குகின்றது. பாணினிய வியாகரணத்திற்கு முற்பட்டவராக யாஸ்க்க முனிவர் விளங்குகின்றார், யாஸ்க்க முனிவருக்கு முற்பட்டதே ஐந்திரவியாகரணம் என யவனபுரத்துக் கலைச்செல்வம் எனும் கட்டுரையில் சுவாமி விபுலானந்தர் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே இத்தகைய கருத்துக்களினூடாக நோக்கும் போது ஐந்திரவியாகரணம் மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்து ஆக்கங்களினது காலங்களிற்கும் முற்பட்டது என்பது மட்டுமன்றி, ஐந்திரவியாகரணம் பாணினி வியாகரணமாக இருக்கலாம் எனும் மொழியியலாளர்களின் கருத்தினையும் நிராகரிக்கின்றது. மேலும் “தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட ஐந்திரம் சுருதி நூல் போல் எழுதாமரபினதாக இருந்ததோ, எழுதப்பட்டிருந்ததோ வரிவடிவ இலக்கணத்தை தந்ததோ தராதொழிந்ததோ என்பன ஒருவாற்றானும் நிச்சயித்தல் கூடாத முடிபுகளாம்”¹⁴ எனவும் சுவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றார். இறைவனின் அறைகூவலே வேதங்கள்,

¹² செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த செல்வம், பக். 42

¹³ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த செல்வம், பக். 40-41

¹⁴ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 67

அது எழுந்த மொழி வடமொழி, இந்திரன் தேவலோகத்தின் அதிபதியாகவும், இருக்கு வேதத்தில் தலமைக் கடவுளாகவும் போற்றப்படுகின்றான். இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட மொழி, இலக்கியம் எனும் பெருமைகள் வடமொழிக்கேயுண்டு. வடமொழியில் 'வியாகரணம்' எனும் சொல் இலக்கணம் எனப் பொருள்படும், 'யந்திர' எனும் சொல்லுக்கு மனிதனால் ஆக்கப்படாத மேலான சக்தி எனும் பொருளும் உண்டு, 'யந்திர' என்னும் சொல் காலப்போக்கில் ஐந்திர என்னும் சொல்லாக திரிபடைந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ளப்பட்டால் 'மனிதனால் ஆக்கப்படாத மேலான இலக்கணநூல்' எனப் பொருள்படும். வேதங்களுக்கும் இத்தகையதோர் பொருளுண்டு என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வியாகரண நூல்கள்

பாணனிய வியாகரணத்திற்கு முன்னும், பின்னும் இருந்த சில வடமொழி இலக்கண நூல்கள் பற்றிய சில தகவல்களினையும் யவனபுரத்துக் கலைச்செல்வம் எனும் கட்டுரையில் அடிகளார் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். காலாப, சாந்திர, சாரஸ்வத, முக்தபோத, சுபத்ம, ஹேமசந்திர வியாகரணம் முதலியவை பாணனிய வியாகரணத்திற்கு பின்னிருந்த வியாகரண நூல்கள் என குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் பாணினி முனிவருக்கு முற்பட்டு வடமொழிக்கான வியாகரண நூல்கள் இருந்ததென யாஸ்க்க முனிவர் குறிப்பிடுகின்றார் எனவும் அந் நூல்கள் சாகடாயனம், சாகல்யம், கார்க்கியம் என்னும் வியாகரண நூல்களாகும் எனவும் இந் நூல்கள் பாணினி முனிவரது நூலின் தனிச்சிறப்பு காரணமாக வழக்கொழிந்து விட்டது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாட்டயசாஸ்த்திரம்

நாட்டிய சாஸ்த்திரத்தின் ஆசிரியர் பற்றியும், காலம் பற்றியும் கருத்துமுரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனினும் நாட்டய சாஸ்த்திரம் பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் நாட்டிய சாஸ்த்திரம் பரதமுனிவரால் வடமொழியில் இயற்றப்பட்டு கி.பி 2ம் நூற்றாண்டளவில் முழுமையடைந்த நூலாக இருக்கலாம் என்கின்றனர். பரத சாஸ்த்திரம் பொதுவாக நாட்டியம் பற்றிய அறிவியலையும், சிறப்பாக பரதரின் நாட்டியசாஸ்த்திரத்தினையும் குறிக்கம். சுவாமி விபுலாநந்தர் நாடக்கலை நூலான இந் நூல் பற்றியும், இதன் ஆசிரியர் பற்றியும் கூறும் பொழுது தமிழ்மொழித் தொடர்புடையதாகக் காரண காரணங்களைக் கூறுகின்றார். “நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாயுள்ள தொண்ணூல்கள் இறந்தன என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறுதலில், தமிழ் மொழியிலே பரதம் எனப் பெயரிய நூலொன்று இருந்த உண்மை புலனாகின்றது”¹⁵ என்கின்றார். மேலும், பரதம் எனும் பெயர்க்காரணத்தை ஆராய்வதற்கு சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர் கூறிய முடிபுகளுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்கின்றார். “பண், இரதம், தாளம் என்னும் மூன்றும் அடங்கிய பிண்டம் பரதம்”¹⁶ “பரதமுனிவர் செய்தலிற் பரதமாயிற்று. அப்பெயரினார் தமிழ்க்குரியரல்லர் எனின் அரச குமரரும், பரத குமரரும் என அரசரோடு உடன்வைத்தோதிய பரதகுலம் தமிழ்க்குரியது. அக்குலத்தினரொருவர் தமிழ்

¹⁵ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 103

¹⁶ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 104

பரதத்தை செய்தாரெனக் கொள்ளுதலில் நேர்ந்த இழுக்கென்ன?'' எனப் பல காரணங்கள் கூறி பரதரது நாட்டியசாஸ்த்திரம் ஏன் தமிழ் நூலாகவும் இருக்கலாம் என்னும் ஐயத்தினை எழுப்புகின்றார். “பல பாத்திரங்களை தாங்கக்கூடியவர், பாண்ட வாத்தியம் முதலியவற்றை இயக்கக்கூடியவர், நாட்டியத்தில் சுவை, கருத்து முதலியவற்றை அறிந்தவர் பரதர் ஆவார். பரதக் கலையில் தேர்ந்தவராகையால் பரதர் எனப்படுவார்” பாத்திரங்களாக நடித்தும், இசைவாத்தியங்களை இசைத்தும்(நாடகத்திற்கான), பலவற்றை ஏற்படுத்தி நாடகத்தின் தலைவராக நின்று நடிப்பவனே பரதன் என கூறப்படுகின்றது (நா.சா 35.1)”¹⁸ என நாட்டியசாஸ்த்திரமே பரதன் எனும் சொல்லுக்கான வரைவிலக்கணத்தை கொடுத்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்தின் தமிழ் அறிஞரும், சம்ஸ்கிருதப் பேராசிரியரான வி. சிவசாமி என்பவர் சம்ஸ்கிருத மொழியிலாக பல நூல்களை எழுதியவர். இவர் தான் எழுதிய “தென்னாசிய கலைவடிவங்களில் நாட்டியசாஸ்த்திர மரபு” என்னும் நூலில் மேற்கூறப்பட்ட நாட்டியசாஸ்த்திரப் பொருளோடு, பரதர் என்னும் சொல் நாடகம், நடனம் எனும் பொருளினைக் குறிக்கதாகவும் கூறியிருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

காவியாதர்சம்

பல்லவர் காலத்திற்குரியவரான தண்டியாசிரியர் பெருங்காப்பியங்களிற்கு இலக்கணம் கூறியவர். இவரது நூல் காவியாதர்சம் ஆகும். இந் நூல் தமிழில் தண்டியலங்காரம் என அழைக்கப்படுகின்றது. தமிழில் உள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களிலுள்ளே தலமைபெற்றது சீவகசிந்தாமணி(கி.பி 10^{ம்} நூற்றாண்டு). “இந் நூல் வடமொழி அலங்காரசாஸ்த்திரம் வகுத்த இலக்கணமனைத்தும் நிரம்பிய சீவக சிந்தாமணி அன்று முதல் இன்று வரை கற்றோர் சிந்தனையினை கவருமியல்பினதாயிற்று”¹⁹ மேலும், “யவனபுரத்துக் காவியங்களுள் முதன்மையானதாக விளங்குகின்ற ஹோமர் என்னும் மஹாகவி இயற்றிய ஈவிய மகாகாவியம் தண்டியாசிரியர் பெருங்காவியத்திற்கு எடுத்தோதிய வனப்பு அனைத்தும் அமையப்பெற்றுள்ளது”²⁰ என மேற்றிசைச் செல்வம் எனும் தனது ஆக்கத்தில் சுவாமிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். யவனபுரத்தில் சுயவரசு நிலைத்திருந்த காலம் வரையும் இயல், இசை, நாடக நூல்களும், அர்த்தசாஸ்த்திரமும் நிலைத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அபிஞான சாகுந்தலம்

வடமொழியில் நாடகத்துறையிலும், காவியத்துறையிலும் சிறந்து விளங்கியவர் காளிதாசர். இவர் யாத்த நாடகங்களில் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நாடகமாக அபிஞான சாகுந்தலம் விளங்குகின்றது. இதனை விபுலாநந்தப் பெருந்தகையும் நக்குணர்நாவராய் இருந்ததோடு மட்டுமன்றி இத்தகைய சிறந்த நாடகங்கள் தமிழ் மொழியிலும் இருந்ததாக பெருமை பேசுவதனைக் காணலாம். “அருந்தமிழ்ப்புலவர் வகுத்துரைத்த அகத்திணைத் துறை பலவும் நிரலுறவமைந்த தஞ்சைவாணன் கோவைபோல் வன, தலைவன், தலைவி, செவிலி, நற்றாய்,

¹⁷ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 104

¹⁸ ஸ்ரீராமதேசிகன், 2001, பரதநாட்டிய சாஸ்த்திரம், ப. 480

¹⁹ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த செல்வம், ப. 143

²⁰ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 107

பாங்கன், பாங்கி, அறிவர், கண்போர், காதற்பரந்தையர், காமக்கிழத்தியர், என்று இன்னோர் நாடகபாத்திரங்களாகத் தோற்றி நடிக்கும் நாடகங்களேயாகும். காளிதாசப் பெருங்கவி யாத்த சாகுந்தல நாடகத்தோடு ஒத்த பொருண்மைய”²¹

சாங்கியகுத்திரம்

விஞ்ஞானம் இன்று ஆராய்ந்துள்ள நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம் பற்றிய அனைத்து விடையங்களும் முன்னாலிலே தமிழ் மொழி மற்றும், வடமொழி அறிஞர்களால் ஆராய்ந்து தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய நூல்களாக தமிழ் மொழியில் மணிமேகலை, சிவஞான சித்தியாரும் வடமொழியில் சாங்கியகுத்திரமும் விளங்குகின்றன என விஞ்ஞானதீபம் எனும் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அமரசிங்கரின் நிகண்டு

வடமொழியில் அமரசிங்கர் இயற்றிய நிகண்டு நூல் போல் “பிங்கலம், திவாகரம், முதலிய நிகண்டு நூல்கள் தமிழிலுமுள்ளன”²²

இவ்வாறுபல எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கூறி, பழம் பெரும் வடமொழி நூல்களிற்கு நிகரான பழம் பெரும் வடமொழி நூல்களும் இருந்திருக்கின்றன, இரு மொழிகளும் ஒன்றுக்கொன்று நிகரணவைவே எனும் கருத்துக்களை சுவாமி விபுலானந்தர் பதிவுசெய்கின்றார்.

ஆங்கிலமும் வடமொழியும்

இலக்கணக்கட்டுக் கோப்பு, உள்ளத்தினால் உணர்த்தப்படும் உணர்ச்சி, அவற்றினை வெளிப்படுத்தி பார்வையாளர்களை அல்லது வாசகர்களை தன்வயப்படுத்துவதற்கு உதவும் சுவை, அபிநயம், பாவம் உள்ளிட்ட இன்னோரன்ன பண்புகள் அனைத்தையும் கொண்ட மொழியாய் வடமொழி விளங்குகின்றது. இதனால் தான் இம் மொழியில் எண்ணிறந்த சிரவ்ய, திருஷ்ய, காவியங்கள் பல்கிப் பெருகிக் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மொழியும் இத்தன்மையுடையதே. ஆனால் ஆங்கில மொழி இத்தன்மை வாய்ந்ததல்ல என்கின்றார் சுவாமி விபுலானந்தர். “ஆங்கிலமோ இலக்கணவரம்பில்லாத முரட்டு மொழி, பத்தாண்டு பயிலினும் கருதிய பொருளைத் தெளிவுரை உரைக்குஞ் சொல் வன்மையைப் பெறுவது மிகவும் அரிதாகும்”²³ என்று கூறியிருப்பது மட்டுமல்லாது ஆங்கிலக்கலப்பு மிக்க தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை எழுதுபவரையும், அவர் வெகுவாக சாடுகின்றார். “தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு நூலெழுத முன்வருபவர் சிலர் நிரம்பிய தமிழறிவின்மையால் ஆங்கில மக்களும், தமிழ் மக்களும் ஒருங்கு வெறுக்கத்தக்க பயற்றுப் பச்சரிசி நடையில் (பைந்தமிழும், வெள்ளையர் ஆங்கிலமும் சரிக்குச்சரி கலந்த நடையைப் பயற்றுப் பச்சரிசி நடையென்றாம் மணிப்பிரவாளமென்றாற் போல்) நூலெழுதியிருக்கின்றார்கள். இவ்வாறெழுந்த நூல்களால் விளையும் பயன் ஒன்றுமில்லை”²⁴ என்கின்றார். ஆனால் சுவாமி விபுலானந்தரின் இத்தகைய கருத்து அவர் ஆங்கிலமொழிப்

²¹ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 107

²² செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 102

²³ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 35

²⁴ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த ஆராய்வு, ப. 36

பற்றாலர் அல்ல என்ற எண்ணத்தினை உடையதல்ல. வடமொழியும், தமிழ் மொழியும் கலந்து எழுதப்பட்ட நடையே மணிப்பிரவாளம் ஆகும். இந் நடையில் முதன் முதலில் நூல்களை எழுதியவர்கள் சமணர்கள். இவர்களது இப் போக்கினாலேயே தமிழில் வடமொழி உட்புகுந்து தமிழின் தமிழின் தனித்துவத்தில் சிறு தளர்வினை ஏற்படுத்தி ஒரே நாடு, ஒரே இனம் ஒரே பண்பாடு எனும் எண்ணம் கொண்டிருந்த மக்களிடையே வேற்றுமையினைத் தோற்றுவித்தது. இந் நிலமை இனிமேலும் வேண்டாம் எனும் உயரிய எண்ணம் கொண்டே சுவாமிகள் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார் போலும். ஏனெனில் புகழ்பெற்ற ஆங்கிலக் கவியான சேக்ஷ்பியரை செகசிற்பியர் என தான் அழைப்பதற்கான காரணம் பற்றி மதங்களுளாமணியில் குறிப்பிடும் போது “என்னை? நலனில்லாச் சிலையுருவை உளியால் செதுக்கி நலனிறைந்த திருவுருவமாக்குவோன் கைவல்ல சிற்பியெனப்படுவானன்றோ? அங்ஙனமாதலின், அயன் படைத்த படைப்பினும்பார்க்க நயன்படைத்த மெல்லிநல்லாரையும் ஆடவரையும் உருப்படுத்தியுதவும் நாடகக்கவியை யென்னென்று புகழ்ந்தேத்துவதென உன்னுமிடத்துச் ‘செகசிற்பியர்’ ரெனப் புகழ்ந்து போற்றுதல் சிறப்புடையத்தாமெனப் புலப்படுகின்றது”²⁵ எனக் கூறுவதிலிருந்து சுவாமிகள் எந்தளவுக்கு ஆங்கில மொழியினையும், அதை யாத்த சேக்ஷ்பியரின் ஆங்கில நடை மீதும் ஈடுபாடுடையவர் என்பது புலனாகும். மேலும் “இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் உயர்ந்த விஞ்ஞான கலையாராட்சிக்கு பொது மொழியாக ஆங்கில மொழியமைதலும், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஏழை மக்கள் தாமும் எளிதிற் பயின்று கொள்ள வேண்டிய கலைத்துறைகளைனனத்தும் நாட்டு மொழியிலமைத்து நிற்பதும் பொருத்தமாகும்”²⁶ என கூறும் கருத்தும் பொருத்தமான விடத்து, பொருத்தமான மொழிகளை பயன்படுத்துவதே சிறந்து என்கின்றது விபுலானந்தர் உள்ளம்.

விஞ்ஞான தீபம் எனும் கட்டுரையில் ஆங்கில மொழியில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற குத்திரங்கள், மூலக்கூறுகளின் பெயர்கள் போன்றவற்றிற்கு சில குறியீட்டு எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தி விளக்கம் கூற முற்படுகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக Fluorine என்பதனைக் குறிப்பதற்கு வை எனும் குறியீட்டு எழுத்தினையும், அதேபோல் நீரின் மூலப்பொருளான Hydragen -ஆம், Oxygen - மதி, Nitrogen -சடம் போன்ற சொற்களை பயன்படுத்தி குறியீடு செய்து எழுதவேண்டும். இங்கனம் தமிழ் எழுத்துக்களை குறியீடு செய்வதேயன்றி மொழிபெயர்ப்பு நூலினுள் ஆங்கில எழுத்துக்களை மேலும் மேலும் இழுத்துக் கொண்டிருப்பது தகுதியாகாது என விஞ்ஞானதீபம் எனும் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது கவணிக்கத்தக்கது

“தாவரசாஸ்திரத்திற்குரிய சொற்கள் குறிஞ்சிப் பாட்டிலும், இரசாயண மொழிகளும், மூலிகைகளின் பெயரும் வைத்திய நூல்களிலும், மன நூலுக்குரிய மொழிகள் சித்தாந்த சாஸ்திரத்திலும், இரேகா கணிதத்திற்குரிய மொழிகள் பல நிகஷ்டன் வடிவு பற்றிய பெயர்த்தொகுதியுட் காணப்படுவது போல வடமொழிநூல்களுள் சாஸ்திரம், வைசேடகம்,

²⁵ விபுலானந்த சுவாமி, 1926, மதங்களுளாமணி ப. xvii

²⁶ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்த வெள்ளம், ப. 11

நியாயம், யோகம் என்னும் வஸ்து நிச்சய நூல்களுள்ளும், அர்த்த சாஸ்திர நூல்களுள்ளும், வராஹமிஹிரம் முதலிய வான நூல்களுள்ளும் பல மொழிகள் உள்ளன. இத்தகைய சொற்களைத் தேடி ஆராய்ந்து அமைத்துக் கொள்ளுதல் நலமாகும்”²⁷ என்கின்றார். சுவாமி விபுலானந்தரின் இத்தகைய கருத்துக்களில் இருந்து தமிழ் மொழியில் முடிந்தளவில் பிற மொழிக் கலப்பின்றி நூல்களினை யாக்க வேண்டும் என்றும், கலப்பின்றியாக்க முடியாதவிடத்து தமிழ் மொழிக்குப் பதிலாக வடமொழியினைப் பயன்படுத்துவதில் தவறாகாது எனவும், ஆங்கில மொழிகளை குறிக்க பயன்படுகின்ற எழுத்துக்களிற்கு குறியீடு செய்தேனும் நூல்களை யாக்க வேண்டும் எனவும் மொழிவதனைக் காணலாம்.

மேலும் சுவாமி விபுலானந்தர் விஞ்ஞானம் இன்று ஆராய்ந்துள்ள நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம் பற்றிய அனைத்து விடையங்களும் முன்னாலிலே தமிழ் மொழி மற்றும் வடமொழி அறிஞர்களால் ஆராய்ந்து தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய நூல்களாக தமிழ்மொழியில் மணிமேகலையும், சீவஞானசித்தியாரும், வடமொழியில் சாஸ்திர சூத்திரமும் விளங்குகின்றது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

நிறைவுரை

சுவாமி விபுலானந்தர் வடமொழியில் உள்ள பழந் பெரும் நூல்களின் பொருளை ஒத்த நூல்கள் தமிழ் மொழியிலும் காணப்படுவதாகவும், அத்தகைய நூல்களில் சில அழிந்து விட்டதாகவும், ஆனால் தொல்லியல் சான்றாதாரங்கள், மற்றும் தொல்காப்பிய நூல்கள் உள்ளிட்ட பழந் தமிழ் நூல்களினூடாக அவை பற்றிய தகவல்களைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளதாகவும் கூறுகின்றார். மேலும், சங்கீதரத்னாகரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற இசைக்கருத்துக்கள் தமிழ் இசையோடு ஒத்துப் போவதாகவும், தமிழிசையில் உள்ள பண்கள் சில வடமொழியில் பெயர் மாற்றங்களுடன் பயன்படுத்தப்படுகின்றது எனவும், நாட்டிய சாஸ்திரம் தமிழ் மொழி நூலாக இருப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் இருப்பதாகவும் எண்ணுகின்றார். எனினும் அவருடைய ஒப்புமை நாட்டியசாஸ்திரக் கருத்தோடு சற்று முரண்பாடுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் அறிவியல் விஞ்ஞானம், மருத்துவம், கலை, சமயம் உள்ளிட்ட அனைத்து துறை சார்ந்த விடயங்களும் பொதிந்திருப்பதாகவும் எனவே இத் துறை சார்ந்து தமிழ்மொழி நூல்களினை எழுதுபவர்கள் ஆங்கில மொழிக் கலப்புள்ள சொற்களினை உபயோகிக்கத் தேவையில்லை எனவும் இவ்வாறு முயன்றும் அத்தகைய சொற்களினைப் பெறமுடியாதுள்ள போது வடமொழியில் இருந்து சொற்களினைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் எனவும், தமிழ் மொழி வடமொழியில் இருந்து இத்தகைய சில கலப்புச் சொற்களினை உள்வாங்கியிருப்பதாகவும், அத்தகைய சொற்களால் குற்றம் ஏதுவும் இல்லை எனவும் கூறுகின்றார். எனவே சுவாமி விபுலானந்தரின் அனைத்து கூற்றுக்களினையும் ஒருங்கே நோக்கும் போது, சுவாமி விபுலானந்தர் தமிழறிஞராக இருந்துள்ள போதிலும் தனித் தமிழ்க் கொள்கையினை உடையவர் அல்லர். அவர் தமிழ் மொழியோடு வடமொழியினையும் போற்றி வந்திருக்கின்றார். ஆரியம் திராவிடம் எனும் எண்ணத்தினை வேரறுத்து இவ் இரு மொழிகள் பரந்துள்ள நாடெங்கும் உள்ள மக்கள் எல்லோரும் ஒரே பரம்பரையில், பண்பாட்டில் வந்த

²⁷ செல்வநாயகம், 1963, விபுலானந்தர் செல்வம், ப. 102

மக்கள் எனும் எண்ணம் கொண்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும் எனும் உள்ளக்கிடக்கையுடையவராகவும் இருக்கின்றார். எனினும், தமிழ் மொழி வடமொழியினை விட மூத்தமொழியாக இருக்கலாம் எனும் எண்ணமும் சுவாமி விபுலானந்தரின் எழுத்தோவியங்களினூடாக இழையோடியிருப்பதனையும் மறுக்கமுடியாது.

உசாத்துணை நூல்கள்

சுவாமி விபுலானந்தர், (முதலாம் பதிப்பு). (1947). யாழ் நூல், தஞ்சை, கறந்தை தமிழ்ச் சங்கம்,

சுவாமி விபுலானந்தர், (முதலாம் பதிப்பு). (1926). மதங்ககுளாமணி, மதுரை, செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்.

செல்வநாயகம்,அ. (முதலாம் பதிப்பு). (1963). விபுலானந்த செல்வம், மயிலாப்பூர், கலைமகள் காரியாலயம்.

செல்வநாயகம்,அ. (முதலாம் பதிப்பு). (1963). விபுலானந்த வெள்ளம், மயிலாப்பூர், கலைமகள் காரியாலயம்.

செல்வநாயகம்,அ. (முதலாம் பதிப்பு). (1963). விபுலானந்த ஆராய்வு, மயிலாப்பூர், கலைமகள் காரியாலயம்.

தங்கேஸ்வரி,க. (முதலாம் பதிப்பு). (1992). சுவாமி விபுலானந்தரின் தொல்லியல் ஆய்வுதரும் உண்மைகள், ஆராயம்பதி, அன்புவெளியீடு.

கமலநாதன்,க. (முதலாம் பதிப்பு). (1992). சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர், மட்டக்களப்பு, சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை.

சிவசாமி,வி. (முதலாம் பதிப்பு). (1994). தென்னாசிய கலைவடிவங்களில் நாட்டியசாஸ்த்திர மரபு, இலங்கை, திருநெல்வேலி.

ஸ்ரீராமதேசிகன், எஸ். என். (முதலாம் பதிப்பு). (2001). பரதநாட்டிய சாஸ்த்திரம், சென்னை, உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.

<https://kamatchialagarsamy.blogspot.com/2018/11/blog-post.html>

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சல்

அறிவிப்பு / Announcement

அன்பான தமிழ்ச் சொந்தங்களே

வணக்கம்.

வரும் 2024, ஏப்ரல் மாதம் வெளிவரும் அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சல்க்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆய்வாளர்களிடமிருந்து வரவேற்கப்படுகின்றன.

கட்டுரை வந்து சேர வேண்டிய கடைசி நாள் - ஏப்ரல் 10. அதற்கு பின் வரும் கட்டுரைகள் ஏப்ரல் இதழில் இடம்பெறாது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

www.aranejournal.com